

Kendemærke, det blanke Læderbælte, spændt fast omkring Livet.

„Ja, lad os synge!“ istemte Emanuel. — „Lad os faa en Fædrelandssang! Det kan vi trænge til i disse Tider! . . . Hvad for en skal vi synge?“

„Du Kæmpegrav ved Havets Bred,“ foreslog En.

„Nu ja, lad os synge den. Vi kan den vel nok udenad. Syng du for, Abelone!“

Saa snart Sangen var tilende, blev der ganske stille i Stuen. Karlene satte sig til Rette med bægge Armene lagt op paa Bordet, og Pigerne lod Haandarbejdet synke eller puttede det helt ned i Kjolelommen under Forklædet og foldede Hænderne i Skødet for ufravendt at kunne betragte Anton, mens han læste.

Som Oplæser og folkelig Fortæller var Skolelæreren nemlig enestaaende, kunde i hvert Fald kun sammenlignes med selve den gamle Højskoleforstander ovre i Sandinge. Men mens denne, naar han fortalte sine Folkeæventyr og gammel-nordiske Sagn, ved sin aandeløse Betagethed ligesom løftede Taget over Tilhørernes Hoveder og med sin mærkelige Hanegalsstemme, der skingrede i Foredragshallerne som en Hejmdalslur, manede alle Sagnenes Kæmper, Trolde og Valkyrier saa lyslevende frem for alles Øjne, at